

KIS LAP

1903. szeptember 20-án. Ára negyedevre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

ESTE.

Alkonyodik. A munkának
Vége.

Selyem szárnyon száll alá a
Béke.

A sziveken lágyan suhan
Végig.

S elcsittítja, ha viharok
Tépik.

A nyomában csöndes derű
Támad

S nem is borong egy arcon se
Bánat.

Áldott kezét mindenik szív
Érzi.

Megnyugoszik minden asz-
szony,

Férfi.

Elégülten ballagnak a
Réten,

S feljönnek a csillagok az
Égen.

Sugaraik megpihennek
Rajtuk . . .

S im egyszerre dalra nyílik
Ajkuk.

S száll a nóta, édes, magyar
Nóta,
Búsán hangzik évszázadok
Óta . . .

Mert hát benne töméntelen
Bánat
Nagyzokogva új életre
Támad.

Új életre a magyarnak
Gyásza.
Sebeinek felsajogó
Szása . . .

Száll a nóta, szellő hordja
Széjjel,
S hangjaitól búsabb lesz az
Éjjel.

Sír a szellő, sír a fáknak
Lombja,
Tán nekik is fáj a magyar
Gondja . . .

Ne sirjatok! Nem mind bús a
Nótánk,
És a rosszra, csóstitül hull a
Jó ránk.

Bús nótára, vidámba kezd
Ajkunk,
A jó Isten mindég segít
Rajtunk!
Roboz Andor.

Rákolti György utazása.

REGÉNYES ELBESZÉLES

IRTA

ABONYI ÁRPÁD.

ÖTÖDIK
FEJEZET

II.

(Folytatás.)

EÉLŐRA mulva künn voltak a kikötőben.

Alig hogy a rakódon levő számtalan láda, zsák, hordó és egyéb áru nagy tömegén keresztül vergődtek, a sötétségben megszólalt egy göztülök rekedt bugása, s utána csakhamar megkondult háromszor egymásután a hajó-harang messze hallható szózatoss jelzése is. A göztülök eközben is egyre búgott.

— Gyorsabban! Gyorsabban! — kiáltotta a kalauz.

— A mi hajónk indul most? — kérdezte Rákolti.

— Igen, a »Kronprinz«! — felelte az ember, s szinte futva haladt a talieskán lévő podgyással.

Dandócezi világosan hallotta, hogy a göztülök éppen ellenkező irányból hangzik, mint a merre a kalauz vezette őket. Nem értette, hogy miért rohan ez az ember »esá«-ra, amikor »hojsz«-ra kellene mennie? Oda is szólt, sietés közben, Kovács Miskának:

— Nem jól megy ez az esási — nem árrul bég a trombita!

— Jobban tud az, mint te, hogy merre kell menni. Egyéb-iránt ha nem tetszik, bégess te a trombitáddal, s majd arra megyünk.

— Nem trombitálok, dé Jákáb legyek, há nem igazs . . .

— Mi nem igaz?

— Hát ázs, hogy ném jól megyünk.

Kovács Miska nem tartotta válaszra érdemesnek a cigány Herkules gyanakvó kételyeit. Nagyon elég volt, hogy fiatal ura »elnézte« imént az albánt, ki lám, be jóra való embernek bizonyult, holott pedig ő maga is szentül meg vala róla gyözödve, hogy rettentőképpen huncut egy fráter. Pedig hát nem ugy volt és így lenne, okvetlen, itt is. Egy prüesök egy napra tehát éppen elég.

A rakódó-part lámpásai sápadtan pislogtak.

Tiz lépésnyire sem lehetett látni.

Botorkálva, szinte tapogatódzva haladtak így valami öt-hat percig a rengeteg árutömegek labirintusában, hol egy-egy hajó-láncba, hol meg a karvastagságu hajókötelekbe ütközve, melyek acélesigákhoz erősítve huzódtak végig, kigyók gyanánt a parton.

A kalauz végre föltolta a talieskát egy meredek hajó-hidon. A fedélzetre érve, pár szót váltott hazája nyelvén egy hórihorgas férfival, kezébe nyomott villámgyorsan egy papiroslapot, aztán éppen oly sebbel-lobbal, mint ahogy mindezt elvégezte, megemelte kuesmáját Rákolti előtt és a hajóhid felé futott.

— Ne szaladj, fiu! — kiáltott utána Rákolti, ki a sötétben jóformán tájékozni sem tudta magát, s csak azt látta, hogy az ember el akar futni borralaló nélkül — itt felejtetted a borralalódat! Gyere vissza!

A kalauz azonban már tán nem is hallotta ezt a szíves invitálást, mert nem jött vissza, hanem oly gyorsan tűnt el a rakodó áruesomagjai között, mintha elnyelte volna a föld.

Rákolti ezt arra magyarázta, hogy a magát megbántva érző Dragutin bizonyosan megtiltotta neki, hogy elfogadja a szokásos borralalót. Nyilván ezzel is kiakarta mutatni a marcona albán, hogy a méltatlan gyanusítást visszautasítja és még azt sem tűri, hogy szolgálja ajándékot fogadjon el a megbántójától.

Hosszasabb meditalásra azonban nem volt idő.

A hajóhid közelében álló rendkívül sovány, hórihorgas férfi, ki hegyes orrával, hosszú gölyalábával és apró, szürke, folyton hunyorgató szemével, főleg az első pillanatokban a lehető legkellemetlenebb benyomást tette, most gyorsan előrejött, s kezét sípkája fekete lakk-ellenzőjéhez érintve, katonás udvariassággal így szólt.

— Bráz Dragutin bejelentette önöket nálam, uraim! Van szerencsém önöket üdvözölni!

Rákolti hasonló udvariassággal emelte meg kalapját a férfi előtt.

— A hajó kapitánya?

— Igen, uram!

— Nevem Rákolti György.

— Az enyém Ritter Franz v. Cavaleanti.

Az ifju meglepetve nézett a »lovag« ur hosszú, sovány alakjára. Cavaleanti . . . villant meg agyában ez olasz névvel kapcsolatban egy rendkívül izgalmas bűnpör, melyet valami három év előtt az ujságokban olvasott — csak nem ez a »Ritter« volt akkoriban a bűnpör hőse?

A tengerész-kapitány mintha kitalálta volna Rákolti gondolatait.

— Nevem, ugy látszik, ismerős ön előtt — mondotta mosolyogva — van szerencsém azonban megjegyezni, hogy két Caval-

canti család van: egy az olasz Piemontban és egy Németországban. Én a németországi ághoz tartozom.

— Boesánat, kapitány . . .

— Tudom, uram! — vágott közbe a hosszú Ritter — nem ön az első, aki, ha nevemet hallja, össze ne tévesszen azzal a másikkal, kire e pillanatban ön is gondol. Az azonban a piemonti ágból való és közönséges gyilkos, akit azonnal föbe kellett volna lövetni és nem adni neki alkalmat, hogy a büntetés elől megszökhessen. Fájdalom — folytatta restelkedő hangon — ez az ember, ha távoli rokonom is, de mégis csak rokonom . . . Ez azonban éppen nem akadályozna, hogy a szégyenért, melyet közös családi nevünkre hozott: én magam ne lövessem föbe ott, ahol megtalálom!

Rákolti úgy vélte, hogy ez a keserves história bizonytalanságul eshetik a tengerésznek. Ezért gyorsan más tárgyra tért át, s pár szóval, röviden elmondta, hogy utjának vége elja a nyugat-afrikai *Kongó*. Oda akar eljutni, embereivel együtt.

— Nagyon szép, — válaszolta könnyed fejbólintással a hosszú Ritter. Majd Dandóczira mutatva, kinek fekete, oszlop-alakja mintha szemmel láthatólag meghökkentette volna, ezt kérdezte:

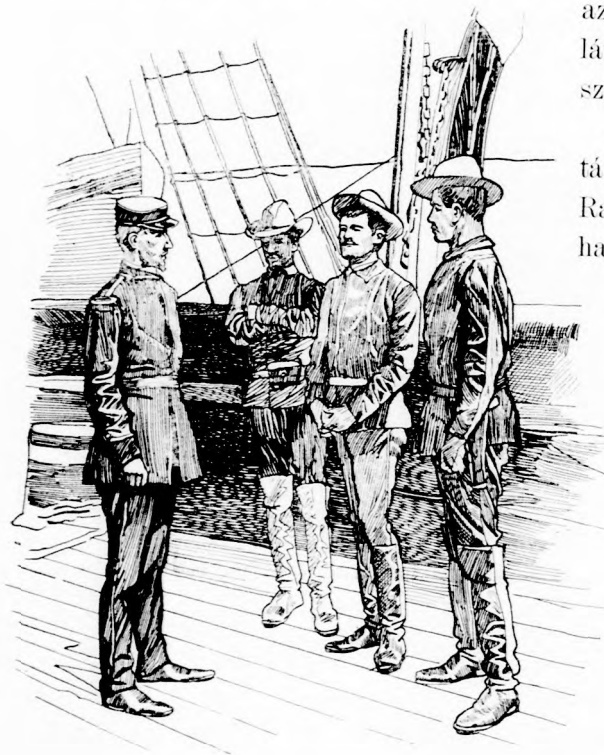
az ön egyik embere — úgy látom — néger? Koloszalis alak!

— Nem biz az, kapitány, nem néger — felelte Rákolti elmosolyodva — hanem becsületes magyar cigány a Maros-völgyéből, neve Dandózi Ferkó.

— Famózus ember! Hosszabb, mint én!

— Az talán nem . . .

— De három ily vékony felhőkarcoló, mint én — élelt mosolyogva a tengerész — okvetlen kitelnek az ön cigányának

nagyszerű csontjaiból. Saprísti, valóban felséges csontok! Kemény ember lehet!

— Igen, ha jó kedve van, a legerősebb lópatkót is kettétöri.

— Remek!

A kapitány vidáman esettintett nyelvével, s modora általában annyira udvarias, sima és lekötelező volt, hogy Rákolti az első kellemetlen benyomást, melyet a »lovag ur« rá gyakorolt, öt perenyi társalgás után már tökéletesen elfelejtette. Magyar embernek — valamely nagy és komoly ok nélkül — különben sem természete a bizalmatlanság.

Feltűnt ugyan neki a kapitánynyal folytatott diskurálása közben, hogy a sötétségben itt ott felbukkanó matrózok megint épp oly gyorsan eltűnnek szem elől, mint ahogy felbukkantak. Különösebb jelentőséget azonban nem tulajdonított a dolognak. Ahány hajó annyi szokás. Egyiken ez a fegyelem, a másikon az. A kapitány korlátlan ur a maga hajóján, olyan rendet kényszerít matrózaira, amilyen neki tetszik. Senkinek ezen a világon nincs joga beleszólni.

Cavaleanti lovag most belefujt egy apró sipba.

— A kabinok készen várják önt és embereit — fordult Rákoltihoz — elfoglalhatják őket és pihenhetnek. Azt hiszem uram, hogy ön el lehet fáradva.

— Nem tagadom, kapitány ur — válaszolta az ifju — csakugyan fáradt vagyok.

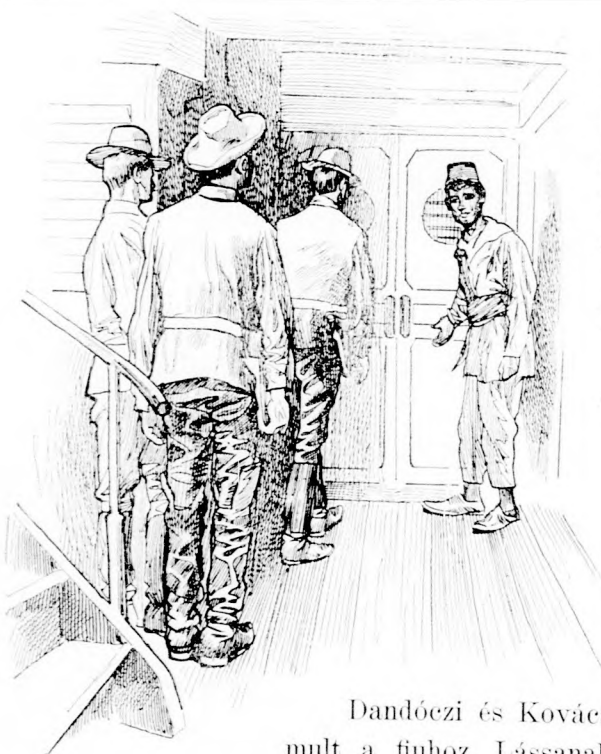
— Kipihenheti magát. Minden egyébre később is ráér — folytatta lekötelező előzékenységgel: azután odafordult egy alig tízenhat évesnek látszó, karesu fiuhoz, ki oly nesztelenül lépett a közelebe, mint egy macska és így szólt: vezesd le az urakat és mutasd meg nekik a 3-ik számú nagy kabint.

— Értem, kapitány ur! — felelte a fiu.

— Viszontlátásra, uram! — szólt Rákoltihoz a kapitány, s könnyed, katonás szalutálás után eltűnt hosszú alakja a sötétségben.

A fiu szó nélkül előre sietett és levezette Rákoltit és embereit egy keskeny lépesőn a hajó-középre. Itt valami négy hosszukás, fejedelmi fénynyel berendezett termen keresztül haladva, végre egy ajtó előtt megállt, kinyitotta és így szólt hibátlan francia nyelven Rákoltihoz:

— Ez, monsieur (uram) a Nro 3. Méltóztassék!

Rákolti meglepetten tekintett a fiura. Nini! Hisz e gyerek esinos, fiatal area nem fehér, hanem sötét-barna, mint a pörkölt kávé.

— Hogy hívnek, fiu?
Mi a neved?

— Abdul Aziz — válaszolta a fiu.

— Hol születted?

— Marokkóban.

— E szerint arab vagy?

— Igen, monsieur! Marokkói arabok vagyunk.

Dandóczy és Kovács Miska közelebb nyomult a fiuhoz. Lássanak először életükben ők is egy eleven arabust, ha már annyiszor hallották, hogy »aki nem tud arabusul — ne beszéljen arabusul«.

E pillanatban tompa bummogás hangzott fel valahonnan a hajómélyből, utána gyenge rezzenés borzongott végig az egész hajótesten, s a gőztűlök ismét megszólalt fenn a paranesnoki hidon.

— Indulunk, urak! — jelentette a fiu.

Rákolti megmagyarázhatatlan izgatottságot érzett, midőn a fiu többes számban válaszolt kérdésére, azt mondva, hogy »marokkói arabok vagyunk«.

— Az egész legénység arab? — kérdezte megütközve.

— Igen, uram.

— Teringettét! Arab legénység egy német gőzösön, melyet »Kronprinz«-nek hívják! Megfoghatatlan!

Az arab gyerek egy lépést hátrált, illedelmesen meghajtotta magát és így szólt:

— Téved, monsieur! Ez nem a »Kronprinz«.

— Megbolondultál! Hát akkor hogy hívják ezt a hajót?

— »NEGRO« — felelte a fiu, s kisurranva halk nevetéssel az ajtón, eltűnt szem elől a folyosó homályában, melyet csak itt-ott világított meg egy-egy aprócska villamos lámpa.

(Folytatása következik.)

VAKÁCIÓ UTÁN!

*Be örvendek Erzsi, Klára,
Hogy itt vagytok valahára,
Mit hoztatok jót és szépet?
Piros arcot, egészséget!*

*A nyár adta! Megtartsátok!
Ügyeljen az ég reátok,
Hogy a tél majd el ne vegye,
Hőzsákjába el ne tegye!*

*Maradjatok frissek, épek,
Mert friss testben; friss a lélek.
S aki mindent vigan végez,
Fáradtságot meg nem érez.*

*Fel hát vigan, Erzsi Klára,
Uj erővel, uj munkára!
Hogy aztán a jövő nyáron,
Ne hiába kérjem számon.*

Andor diák.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Az őserdők világa. A rengeteg erdők titokzatos világa, amikor benyomulunk az elvadult erdőségek rejtelmes félhomályába, a félelem érzésével tölt el. Ezt csakhamar az elragadtatás váltja föl, annyi érdekesség tárul egyszerre elénk. Lépten-nyomon új látnivaló akad. Ami legelőször elragad bennünket, az az őserdő fáinak nagysága. Lomb lombra borul, ötven méter magasságra, elfogva a világosságot, alig mutatva itt-ott egy tenyérnyit az égboltozat kékjéből. Nyirkos, évtizedes levéltömeg fűdi a földet s a faderekekát moh fűdi, vagy kecses indák ölelik körül. Itt-ott látható koronás fejével az óriás, hatvan öl kerületű majomkenyérfa, amely mellett a leghatalmasabb pálmák is eltörpülnek. A lombok eme csodás birodalmában talál otthont a madarak mozgalmas és lármás csapata. Örületes zaj és rikácsolás kavargok sokszor az őserdő levegőjében. Ahány a madár, annyiféle a hangja. De az őserdőknek négy lábú lakószai

sem ülnek tétlenül. Az a rettenetes hangverseny, amit alkonyat után rendeznek, hirdeti, hogy ők is élnek és jogaikat követelik. Képzeljük el, a tulvilág valamennyi démonát és ördögét, amint bömbölve és üvöltve rázzák a láncukat. Ez az őserdő hangzavara, amint leereszkedik az egyenlítői éjszaka. Az oroszlán nyitja meg a hangversenyt. A végítélet trombitája ez, melyhez a hiéna bög, a leopárd vonít s a gyáva sakál rikolt szívmelegremegtető kíséretet, hirdelve, hogy elkövetkezett az éjszaka, az ő uralkodásuk ideje.

*

Vannak olyan állatok, melyek vizet sohasem isznak, hanem helyett a növényeken levő harmatot nyaldossák. A szabadban élő papagályok, melyek tudvalevőleg igen hosszú ideig élnek, ötven évig sem isznak vizet. Nem iszik vizet a vadon tenyésző házi-nyul sem. Ezek a fűvön maradt harmatot nyaldossák és teljesen beérik vele.

GYURI HÁLÁJA.

— Elbeszélés a tatárjárás idejéből. —

Irta: Szigeti Ernő.

I.

SZÁZADOKKAL ezelőtt, amidőn IV. Béla király ült Magyarország trónján, hazánk északi részének valamelyik falucskájában élt kis unokájával együtt egy öreg asszony. Alaacsony, szegényes kunyhóban lakott, de a házikó kívül-belül egyformán ragyogott a tisztaságtól. A szép fehérre meszelt, pirossal tarkázott falak kedvesen mosolyogtak az emberre; benn az agyagpadlós konyhában példás rendben sorakoztak egymás mellé a fényes lábasok, kanalak s a többi házi eszközök.

A szegény asszonynak aranyfürtű 10–12 éves unokáján, a kis Gyurin kívül, legféltettebb kincse a csillagos homloku, hófehér szőrű Riska tehén volt. A jámbor állat bizony rá is szolgált erre a nagy szeretetre, mert bizony jóformán ő táplálta a kis családot. Tejének egy részét megitták, a többiből pedig vaját köpült az öreg néni, azt bevitte a városba s eladta. Ebből a szerény jövedelemből, meg a gyógyító füvekből, amiket a szegény asszony összegyűjtött s árusított, csendesen éldegéltek.

Az ősz asszony arcán mély barázdákat szántott a gond, mert hej! sok szenvedést mért reá az Isten. Valaha jobban ment ám az ő sora. Az ország másik részén élt évek előtt jó módban leányával. Egyszer valami gazdag horvát gróf járt arra, aki feleségül vette a leányt s elvitte anyjával együtt saját várába. Itt éltek boldogan s boldogságukat tetézte a kis Gyuri születése.

Történt azonban, hogy Harcias Frigyes, osztrák herceg megtámadta nagy sereggel a várat. A gróf a harcban elesett s mikor fiatal felesége a férj holttestét meglátta, szíve meghasadt fájdalomában. A nagyanya karjára vette unokáját s rejtek utakon sikerült kimenekülnie az ellenség közül. Hosszu bujdosás után végre megtelepedett egy kis faluban. Kőmonostoron, ahol a

magával vitt pénzen kis házat vett és szegényesen éldegélt a serdülő Gyurival.

A falubéliek eleinte gyanusan néztek az idegen asszonyra, de mikor látták, hogy a légynek sem árt, nem sokat törődtek a visszavonult emberekkel.

Az Urnak 1234. esztendejében, két évvel Gyuriék odaköltözése után, az Isten nagy csapással látogatta Kőmonostor községet. A szegény földmivelő nép véres verejtékekkel munkálta földecskáját.

Ugy látszott eleinte, mintha a gondviselés bőven kárpótolta volna őket fáradtságukért. A gazda sugárzó arccal tekintett szét a mezőn, amint a nyári szellő lágyan ringatta az aranykalászkok hullámzó tengerét; ajakán hála fakadt a természet Ura iránt s buzgó fohásza felszállt az ég felé.

Az öröm azonban csakhamar siralomra vált. Már fenték a kaszákat, hogy a gazdag termést learassák, amidőn egy délután hirtelen elsötétül a mosolygó égbolt. Fekete, vészterhes felhők gomolyogtak ide s tova, villámok cikáztak, hatalmas dörgések reszkettették meg a levegőt, majd megnyitak az ég csatornái s zápporral vegyest ökölnyi jégdarabok hullottak sűrűn tönkretéve a lábön álló gabonát mind egy szálíg. Ami kevés megmaradt a nagy özönvizből, azt a beálló szárazság alatt a tömegestül jött sáskaraj emésztette föl.

Lett erre nagy sirás, jajveszékelés, átkozódás. Műveletlen, gyarló ésszel mindenk előtt a pusztulás okozóját keresték, aki babonás hitük szerint nem lehet más, mint az ördög valamelyik szolgálja, vagyis a boszorkány. A környéken mindenki kárt szenvedett, gondolták, ki lehetne más a gonosz lélek, mint az a jött-ment öreg asszony; azért is huzódik úgy vissza az emberek szeme elől.

»Mindjárt sejtettem, mondta Keserű Gergely uram, hogy romlást hoz ránk a pokol fajzatja. Mikor a nagy jég előtt kifelé ballagtam, láttam, amint köpülte a ház előtt az esőt ami koldusbotra juttatott bennünket. A multkor meg a legelőn varázsfüvekkel mesterkedett; azzal pedig úgy megbabonázta a

teheneket, hogy négy megdög-
lött közülök. Én csak azt mon-
dom: meg köll égetni a boszor-
kányt.« »Ugy legyen«, zúgta
rá a falu népe.

Mondani sem kell, hogy a
szegény asszony, Gyuri nagy-
szülője, olyan ártatlan volt a
dologban, mint a ma született
bárány. Kimondta már azelőtt
régén Könyves Kálmán kirá-
lyunk; »Boszorkányokról, mivel
nincsenek, szó sem essék«.

A balgatag emberek azon-
ban nem hittek a bölcs mon-
dásnak s nagy elkeseredésükben
máglyát raktak a piac-téren,
aztán vasvillákkal felfegyver-
kezve rohantak az öreg asszonyért. Ez
szegény hiába kért, könyörgött, haszta-
lan tépte ősz haját, a feldühödött tömeg
kiszakította karjai közül kis unokáját s a
szerencsétlen agg nőt elhurcolta. A nagy-
anyja után síró Gyurira pedig rázárták
az ajtót.

A máglya körül álldogáló tömeg durva
szitkokkal, fenyegetéssel fogadta az áldo-
zatot, akit erősen odakötöttek egy karóhoz.
Keserű uram kezében már ott lobogott
az égő csóva, amidőn egyszerre kűrtharso-
gás hangzott s egy fényes vadászcsoport
robog a térre. A vezér, magas, délceg
alak, hirtelen körülhordozza szeméit a
bámuló sokaságon; tüstént megérti a dol-
got, hirtelen kikapja a lángoló szalmát a
máglyából s eltáposza.

A nép alázatosan áll félre az utból;
suttogás kél a tömegben: »A király, a
király«. Igen IV. Béla az a bölcs fejede-
lem, aki gyakran vadászgat a vidéken s
minden pór ismeri ott őt.

Az uralkodó leszáll lováról és szigoru
hangon rivall a közel-lévőkre: »Miféle ember-
telen dolog ez megint; tüstént oldozzátok
fel ezt a szegény asszonyt!« Szepegve enge-
delmeskednek a parancs-szónak, amely azon-
ban már későn jött, mert csak holttestet

vettek le a máglyáról. A szerencsétlennek
a félelem kioltotta életét.

Béla király haragos kérdésére nagy sze-
pegve előadták a falusiak a dolgot. »Hej,
csak nem tudjátok kiverni a fejetekből
ezt az ostoba babonát, mondta. Most az
egyszer még bocsánatot adok számotokra,
mert az elkeseredés elhomályosította elmé-
teket. Ezt a szegény ártatlan nőt temes-
sétek el tisztességesen. A kis fiut magam-
mal viszem s jó vitézt nevelek belőle.
Tallóczy uram pedig, szólt hátra egy kísé-
rőjéhez 200 aranyat fog szétosztani a kör-
nyék kárvallottjai közt.

Az emberek hálálkodva csókolgatták a
jó király kezeit. Tüstént előhozták a sir-
dogáló Gyurit, akit Béla az iródiák gond-
jaira bízott. Amint ezeket elintézte az
uralkodó, lóra kapott kíséretével együtt s
elszánguldott.

A falubeliek megőrültek a királyi ado-
mánynak, mely csaknem az éhenhalástól
mentette meg sokukat. Megbánták az
elhamarkodott boszuállást s kegyeletesen
hantolták el az ártatlan öreg asszonyt.
Mert hiszen jóság lakozott az egyszerű
földmivesek lelkében is, de korlátolt gon-
dolkodásuk sokszor vad tettekre ragadta
őket.

(Folytatása következik.)

ROSZCSONT FERKE LEVELE.

Írjuk ketten: Én, meg Ida néni.

Kedves Forgó bácsi!

MEGUNTA már az örökös éneket Biri néniről? Én is. Csak most az egyszer beszélék még róla, hogy elpanaszoljam bűmat-bajomat, mert tudom, hogy Forgó bácsi az én pártomon van egy kicsit.

Azután nem is hozom szóba a drágalátost, mintha nem is létezne ezen a világon. Nem én! Feléje se nézek többé, nem megyek a háza tájékára, még ha cirkusz vagy menázséria volna is az udvarában.

Azt gondolom, hogy csakugyan ért a boszorkány-mesterséghez, mert mindig megjáróm vele. Hogy csak egy kis példát mondjak: A minap végig ettem tán tizkertnek a zöld barackját és nem volt semmi bajom, de amint csak bele kóstoltam egybe, amely a Biri néni fáján termett: allo! kész volt a veszedelem. Olyan tengeri betegséget kaptam, hogy no! Aztán meg három napig kilelt a hideg. És hozzá még mily pokoli lármát csapott ezért az egy éretlen, nyavalyás barackért! Mások, akiknél Rontó Pali pajtásommal együtt megdézsmáltuk a fákat, föl se vették. Igaz, nem is tudták, hogy mi ott gazdálkodtunk; és ha tudták volna is: ugyan ki lármázna éretlen gyümölcs miatt? Hiszen

egy fillért sem ad a kofa érette, a felnőtt ember meg úgy sem eszi. [Nemde, Onnek sem kell a kemény, zöld barack? Az csak gyerekeknek való! Persze, nem a Biri néni megbabonázott barackja, már azt nem veszi be az én gyomrom se, pedig elég jó, még a vasat is megemésztené.

Ha jó vagyok és szivességet akarok neki tenni, az is baj. A multkor nálunk volt uzsonnára az egész familia, hát hallom, amint Biri néni nagyban sopánkodik, hogy megmaradt egy fél hordó savanyított káposztája és kínálhatta a néniknek. Egyiknek sem köllött, akár hogy is dicsérte, hogy milyen finom. Nagyon sajnálta Biri néni, hogy a nyakán marad az a gyönyörű hófehér, borizú, nagyszerű káposztája, amiből nem ajánlott fel egy szálaacska se télen. Mondok, segíték rajta. És ahogy másnap az iskolába mentem, azt mondtam az öreg Mikulásnak, aki a Kis-piac sarkán szokott ülni: hívja össze mind a koldustársait, ahányan csak vannak és menjenek oda Biri nénihez bögrével, fazékkal, mert káposztát fog osztogatni. Mikulás rázta a fejét, nem igen akarta elhinni. Hát, hogy több kedvet csináljak neki, még azt ígértem, hogy a néni mindegyiknek ad hozzá egy kis lisztet, szalonnát rántásnak, egy darab kenyeret és két fillért. Ez már tetszett az öregnek. Szépen bólogatott a fejével, mint aki nagyon meg van elégedve, aztán kérdezte:

— Mondja csak urficska, hát miért lett olyan jó a tekintetes asszony?

Erre már felelni kellett. Eszembe is jutott rögtön egy kifogás:

— Biri néninek a születésnapja közeledik, most lesz hatvan éves, hát azt üli meg pompával. Köszöntsek is fel szépen!

Persze, hogy így már egész rendén találta Mikulás bá, és a néni tiszteletére összekürtölte ahány koldus-tarisznya csak van a városban. Azt hiszem van neki drót nélküli telefonja, mert egy félóraig sem tartott, együtt volt az egész hadsereg nagyja-apraja, öregje-fiatalja, még a siket Bábí anyóka is megjelent, aki az ágybömbölést se hallaná. Felvonultak mind: bögrével, fazékkal, tállal a kezökben. Öröm volt őket nézni, milyen szép rendben mentek, bicegtek a Mikulás generális után. Szegények örültek, hogy milyen jó napjuk lesz.

És hogy fogadta őket Biri néni!

Tyüh!... olyat még hat oroszán sem tud ordítani mint a néni, mikor beköszöntöttek a fura vendégek. Szegény kódisok úgy megijedtek, hogy no! A sánta Bibuc eldobta mind a két mankóját, úgy futott ki. Utána a többi nyakra-főre. A siket Bábí mind a két fülét befogta és a nagy rémülettől neki ment a falnak. Alig birtak magukhoz térni, mikor már künn voltak az utcán. Mikulás, az okos fővezér azután jó tanáccsal állt elő, menjenek panaszra a mamámhoz. Meg is tették nyomban, és

nem is bánták meg, mert az én aranyos jó anyácskám annyit adott nekik, hogy meg lehetek elégedve. Nem is ők panaszoltak be apánál, hanem Biri néni, akinek pedig egy morzsa káposztájába sem került az a kedves látogatás. Apácska pedig meg nem kegyelmezett, mondhatom. Hát megérdemeltem ezt az én jószágomért? ... mondja kedves Forgó bácsi!

Ha tudná milyen lármát csapott egy pár cukorka miatt! Ez meg így történt. Édes mama Budapesten volt egy-két hétig. Mikor visszajött, mindnyájunknak hozott ajándékot. Biri néninek is: egy szép csipkendőt és egy skatulya Kugler-bonbont. Gondoltam, ez jó alkalom lesz, hogy kibékítsem egy kicsit. Magam ajánlkoztam hát hogy elviszem neki, de mamácska nem akarta. Talán féltették tőlem azokat a cukorkákat? Szörnyen bosszantott a dolog, kivált mert Erzsike hugomat bizták meg a követséggel, aki ugy is eléggé kényes arra, hogy ő milyen jó leány. Most is nyafogott, hogy ne bántsam a skatulyát, mikor meg akartam nézni, milyen cukorka is van benne. Mintha bizony olyan nagy baj volna, ha eggyel kevesebb jutna Biri néninek!

— Várj te irigy kigyó! majd viszel te én tőlem is egy jó cukorkát a néninek! mondtam magamban.

És Erzsike ott páváskodott a tükör előtt, hogy parádében mutatkozhasson a

a néni előtt, addig én ügyesen becsempésztem a skatulyába a többi cukorka alá egy másfajta csokoládé-bonbont, egy szép barna szivarsutkát, amely épp a zsebemben volt, mert gyűjteni szoktam ilyeneket a Janó favágónknak, aki értök mindenfélét szokott hozni, pl. varju-fiókat, madártojást. Szinte sajnáltam a Biri néni kedvéért fölláldozni, mert Janó egy kendericét vagy cinegét adott volna cserébe ezért a fáin csutkáért. No, de jól esett gondolni arra a meglepetésre, ha majd a néni rátalál a csutkára! Már előre nevettem, mikor Erzsike pipesen vitte az ajándékot, és úgy tett, mintha legalább is az ország koronáját bízták volna rá.

Minden jóra való, rendes, okos ember úgy tesz, ha cukorkát kap, hogy megnézi és legalább egyet-kettőt megkóstol belőle. Ha Biri néni is úgy tesz, akkor az ő csalhatatlan orra rögtön megszimatolja a szivarsutkát. De ő nem olyan kíváncsi, mert talán dukált volna Erzsikét is megkínálni, ha kinyitja a skatulyát. Így hát az én hugoskámnak csak egy édes csókot adott a fáradságáért és a cukorkákat nagy sietve bezárta a pohárszekbe. Vagy egy hétre rá nagy vendégség volt Biri néninél. A valódi, igazi születése napjára jött a család uzsonnára. A néni most parádészkodni akart és kivette a cukros skatulyát és a néni elé tette.

— Tessék, Kugler-bonbon! Berta hozta Budapestről. Én még nem is kóstoltam belőle. Ilyen drága vendégeknek tartogattam. Tessék!

(Folytatása következik.)

INNEN-ONNAN.

A világ legszűkebb utcája *Jarmoutban*, Angliában van. Szélessége csak 52 hüvelyk. Érdekes, hogy ebben a szűk utcában a legalacsonyabb ház öt emeletes.

*

Koreában a nép csak kék, vagy fekete színű ruhát viselhet. Minden más színű ruha viselése börtön-büntetés terhe alatt tilos.

*

Amerikai kutya fürdő. Bizony Amerikában pompás sora van a kutyának, mert az ő üdülésére is gondolnak a leleményes amerikaiak, amiért hálásak is az amerikai kutyák. Ugyanis: egy vállalkozó szellemű new-yorki asszony beállított egy tucát fürdő-kádat a lakásába, szerzett kutya-szappant és egyéb szükséges dolgokat, aztán hirdetésekkel tett a lapokba, hogy megnyílt az I. amerikai kutya-fürdő. A fürdő olesó és minthogy sok embernek van kedves kutyája, nem is csoda, hogy csapatostul jöttek kutyáikkal a fürdőbe. Vannak apró karos-székek a fürdő utáni pihenőre s ha a kedves ebecske éhes, még piskótát is kap.

Bizony nem is utolsó élvezet ez a kutyák számára sem, ebben a — kutya melegben.

ÉRDEKES SZÁMTANI FÖLADVÁNYOK.

I.

$$\begin{aligned} 1 &\times 9 + 2 = \\ 12 &\times 9 + 3 = \\ 123 &\times 9 + 4 = \\ 1234 &\times 9 + 5 = \\ 12345 &\times 9 + 6 = \\ 123456 &\times 9 + 7 = \\ 1234567 &\times 9 + 8 = \\ 12345678 &\times 9 + 9 = \end{aligned}$$

II.

$$\begin{aligned} 9 &\times 9 + 7 = \\ 98 &\times 9 + 6 = \\ 987 &\times 9 + 5 = \\ 9876 &\times 9 + 4 = \\ 98765 &\times 9 + 3 = \\ 987654 &\times 9 + 2 = \\ 9876543 &\times 9 + 1 = \\ 98765432 &\times 9 + 0 = \\ 987654321 &\times 9 + 1 = \end{aligned}$$

III.

$$\begin{aligned} 1 &\times 8 + 1 = \\ 12 &\times 8 + 2 = \\ 123 &\times 8 + 3 = \\ 1234 &\times 8 + 4 = \\ 12345 &\times 8 + 5 = \\ 123456 &\times 8 + 6 = \\ 1234567 &\times 8 + 7 = \\ 12345678 &\times 8 + 8 = \\ 123456789 &\times 8 + 9 = \end{aligned}$$

Végezzétek el az itt föladott számtani műveleteket, meglássátok mily érdekes lesz az eredmény.

FALUN.

— Egy budapesti fiu naplójából. —

Írta: **Benedek Elek.**

III.

Fogságban.

MA REGGEL nagy riadalom volt a mi csendes kertünkben. Amint kimentünk a virág-ágyak közé, különös hang ütötte meg fülünket.

— Itt valahol disznó van, mondotta Jankó bátyám.

— Az ám, ott van ni! — kiáltottam én.

A legszélső virág-ágyban kényelmesen turkált egy nagy koca s körülötte egy sereg kis malac. Nosza, oda szaladunk, kiabálunk: hujj ki, nye! Cseka ki, hé! A koca felütötte a fejét, riadtan ugrott ki az ágyásból, utána a malackák, uccu keresztül-kasul a virágágyakon, a cserjéken, törve, zuzva, gázolva mindent. A lármára kiszaladt az egész család, a cselédleányok is, szaladt elé az istállóból Gergő is egy nagy doronggal.

— Kié ez a koca? — kérdezte apám felindultan, a nagy romlás, pusztítás láttára.

— Valamilyik szomszédé, kiabált Gergő s fölemelte a dorongot, hogy leüsse a kocát.

— Nem szabad, nem szabad, szólt apám. Tereljétek be az ólba, majd utánok jő a gazdája, ha estig haza nem mennek.

Közre fogtuk a kocát meg a malackákat (éppen nyolc volt) hajtottuk, terelgettük, de bizony nehéz munka volt az. Az öreg koca-mama mind-egyre át akart törni a mi sűrű sorfalunkon, de végre is be kellett adnia a derekát s arra menni, amerre mi hajtottuk. Bele telt abba egy jó fél-óra, míg egy üres ól ajtajáig jutottunk. Ott Mária, a szakácsné kinyitotta az ajtót, mögéje húzódott, mi meg tessékeltük befelé a kocát. Megállott az ajtó előtt, visszazézett, látszott rajta, hogy

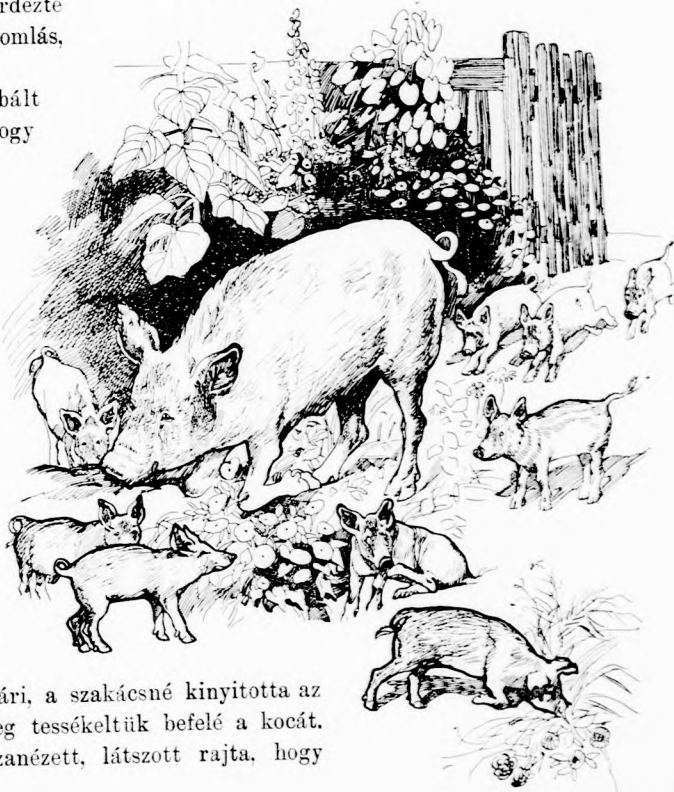
semmi kedve sincs a besétálásra. Idegen volt neki a szállás. A malackák ott vinnyogtak, szaladgáltak körülötte, egyik-másik elszaladt, a lábunk között meg vissza szaladt a — mamájához. Végre is a koca belépett, de a malackák sehogyan sem akartak utána menni. Ide-oda tévelyegtek, bizonytalankodtak, a mamájuk megfordult, hogy kijöjjen értük.

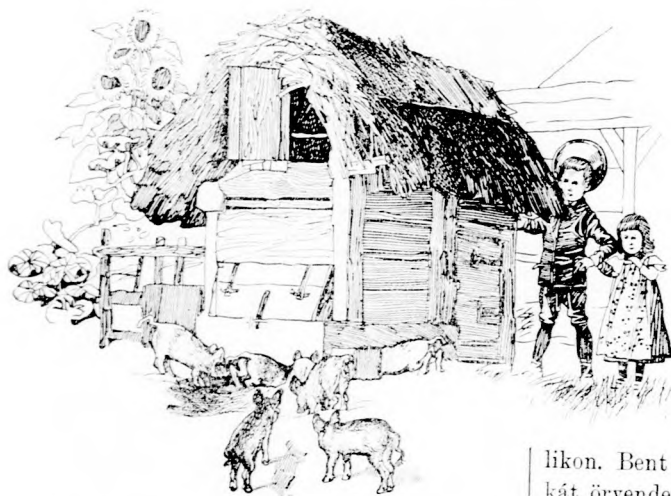
— Csapd rá az ajtót! kiáltott apa a szakácsnének. Csak ő legyen benn, a malacok nem mennek el innét.

Ugy is volt, ahogy apa mondta. Az öreg benn hörgött, morgott, járt fel s alá mint a ketrebe zárt medve, a malackák meg kint kerülgették az ólat, meg-megálltak, leskelődtek, hallgatóztak, de ha közbe-közbe óvatosan kinyitottuk az ajtót, hogy hát tessék besétálni, nem sétáltak be.

— Hát csak maradjatok kint.

Hanem egyszerre csak mi történt? Na, még ilyen csudát se láttam. A nyolc malacka az ól falának az aljában elkezdett a kicsi orrával turkálni. Mi lesz itt?

Nini, már egy kis gödröt túrtak föl az orrukkal.

— Ma még áttúrnak az ólba, mondotta apa nevetve s eként elmúlt a haragja, amint a malackák e kedves igyekezetét látta.

— Ezek át, mondotta Gerő, mert segít az anyjuk is!

— Hogy-hogy?

— Nézze, instálom, a koca is túrja belől a földet.

Oda megyünk, benézünk egy hasadékon s hát csakugyan az öreg koca túrja, hányja a földet roppant nagy igyekezettel, még pedig abba az irányba, amerre a malackák turkáltak.

Mondta apa:

— Hagyjátok magukra, hadd lám, mire mennek.

Félrebb huzódtunk s úgy néztük a furesa munkát. Apa azt mondta: nem adná sokért, ha sikerülne. Elfelejténé a kárt, mit a virágágyakban csináltak.

— Az lehetetlen, mondta ez is, az is, hogy áttúrjanak.

— Meglehet, mondták mások. A fal fából van, nincs alatta kő fundamentum, ha nem fáradnak belé, túrhatnak akkora likat, hogy átférjen rajta egy malac.

Ugy elfogott a kíváncsiság mindnyájunkat, hogy nem tudtunk elmozdulni a helyünkről. Leültünk az istálló árnyékos eresze alá, úgy néztük, mi történik tőlünk

alig harminc lépésre az ól körül. Egyszerre csak Jankó elkiáltja magát:

— Eltűnt egy malac!

Alighogy ezt kiáltotta, megint eltűnik egy malac, de ez már szemünk láttára tűnt el.

— Pszt, csend legyen, intett apa.

Persze, hogy sikerült a nagy munka. Sorba hasaltak le a malackák s bujtak át az anyai segítséggel ásott

likon. Bent a koca mama mindenik malackát örvendező röfögéssel fogadta s mikor valamennyien bent voltak, vége-hossza nem volt az örvendezésnek.

— Na ez igazán kedves dolog, mondta a papa.

— Megható, mondotta az édes anyám.

— Ez az anya, akár ember, akár állat, bölcsekedett Gergő s igen okosan bölcsekedett, mert apa is helyben hagyta: ez az anya, ez!

Most már csak azt vártuk, ki jön a foglyokért. Na, nem sokáig kellett várunk. Szaladott át a kerten, ki az istálló felé nagy lelkendezve a szomszédunk cseléd-leánya.

— Jaj, jaj, jaj, édes Jézusom, jaj! Óbégatott a szerencsétlen. Mi lesz velem, jaj!

— Hát téged mi lelt, kérdezte apám.

— Jaj, instálom, jaj! Hallom, hogy ide szöktek a malacok. Megöl a gazdám, jaj!

— Mért nem vigyáztál rájuk! kiabált Gergő. Látod-e, mi kárt tettek? A drága szép virágokat letaposták. Az ágyakat össze-vissza túrták. Egy esztendei béréd sem állja ezt a kárt.

Apa intett Gergőnek, hogy hallgasson. Aztán mondta:

— Hiszen a virág, a virág, az semmi a többi kárhoz képest. Nézz csak ide: áttúrtak az ól alatt. Ez az igazi kár.

A leány megrökönyödve nézett apára.

Látszott rajta, nem tudja hirtelen, hogy tréfál-e apa, vagy komolyan beszél.

— Betömöm, instálom, betömöm, csak ne büntessen meg nagyon, ajánlkozott a leány nagy buzgósággal.

De lett erre nevetés! Zengett belé az udvar, a kert.

— Na jó, hát csak ereszd ki s hajtsd haza a malacaidat, mondotta apa.

— S mennyit kell fizetnem? kérdezte szípigva-szepegeve a leány.

— Most semmit, de ha még egyszer ide jönnek . . .

Látni kellett volna a leány boldogságát. Még az én kezemet is meg akarta csókolni. Aztán nyílt az ajtó, nagy félénken kijött a koca, utána a malacok, s olyan szépen, olyan rendesen mentek haza felé, mint ha semmi sem történt volna.

Mi is bementünk a házba. Az asztal meg volt terítve. Rég volt ilyen jó kedv az asztalunk körül. Apa mind-egyre mondta:

— Na, ez igazán kedves dolog volt. Nem adom sokért, hogy láthattam . . .

ADOMA.

Értelmes magyarázat.

Két palóc ballag az erdőben. Az egyik egy csontdarabot lel, fölveszi és kérdi:

— Ugyan hee, mi vót e'?

— Mán, eén amondó vónék, hogy izé, e, valami voót, valahonnan gyött, oszt valami megette?

Ezen az értelmes magyarázaton mindketten megnyugodva tovább ballagtak.

FEJTÖRŐ.

Kép-rejtvény.

Kocka-rejtvény.

K	S	E	E	= Férge kis állat.
E	E	T	S	= A testnek egy része.
V	E	V	E	= Mikor ázunk.
I	K	E	T	= Játék.

Betű-rejtvény.

Csillag-rejtvény.

K * s * k * * f * n * * l * e v * s * *
* * e l * k * * i *

Találós kérdések.

Melyik rög tud beszélni?

Melyik garast nem lehet ezer forintért sem megkapni?

Melyik kos nem jár négy lábon?

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-**, **5 korona-** s **8 korona-**áru könyvet sorsolunk ki jutalomdijul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXV. köt. 10-dik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Kép-rejtvény: Országos vásár.

Tréfás kérdések: 1. Kagyló. 2. Sarló. 3. Tarló.
4. Holló. 5. Olló. 6. Háló.
7. Sikló.

Pótló-rejtvény: Nagy Lajos.

Csillag-rejtvény: Aki jó uton jár, nem bukik el.

I	R	A	S
R	A	G	
A	G		
S			

Háromszög-rejtvény:

Rejtett szavak: 1. Rima. Ima. Ma. A.

2. Anna. Manna.

Találós vers: Bál. Láb.

Szélmalom-rejtvény: A magyarok királya Első
Ferencz József.

Megfejtők: *Geszner Olga, Szontágh Antonia és Kató, Kertész Ilonka, Szemző István, Rakovszky Menyhért, Pongrácz Katinka, Kubinyi Irénke, Csics Rozsika és Ancika, Mérey Dalma, Weiser Miklós, Brenner Mariska, Erdődy László és Pista, Keczer Ilona, Zlinszky Pista, Humayer Erzsike, Stojkovits Oszkár, Ambrus Antoinette, Zsakó Zoltán, Geréb Lajos, Verhovszky Menyhért, Feld Sárka, Bertalan Géza, Benyovszky Pistike és Béluska, Thyll Laci, Fráter Iván, Paulik Irike, Hegyi Aranka és Ilona, Plenczner Adi (?), Rombay Lili, Hatschek Adrienne Jeanette, Palánszky Ilonka, Györgyfalvy Ella, Fülep Erzsé és Olga, Ország Sándor és Géza, Irsai István, Kramer Irénke, Wagner Elza és Jenő, Gorove Anti, Györfly Ilonka, Hertelendy Andor, Wittmann Erzsé, Schwalb Bandi, Hartmann Elemér, Tivadar és Imre, Boros Sárka, Bleuer Pál, Kárpáthy Lili, Tischler Mici és Lajos, Nemes István, Czukrász Zoltán és Gyuszika, Szabó Gyula, Torók Béla és Szakmár Gyéza, Fürst Sari és Magda, Záborszky testvérek, Milutinovits Corinna és Janka, ifj. Hammersperg Miklós, Strasser Pál, Makarevitz Ilonka, Luczenbacher János, Weinberger Ilonka, ifj. Metzger Ede, Weiszbürg Hugó és Misike, Pongrácz Vilma, Ligeti testvérek, Keszler Mariska, Tardos Pepike, Zoldi Gusztó, Merényi Elza.*

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona áru könyvet nyert *Zlinszky Pista, Budapest*; — 5 korona áru könyvet *Thyll Lacika, Sopron*; és 8 korona áru könyvet *Ligeti testvérek, Budapest*, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXV. köt. 9-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Medveczky Margitka, Gyurika és Sándorka, Hatschek Adrienne Jeanette, Dávid Kató, Gáspár Ilonka, Hertelendy Andor.

¹ Aki valamennyit hibátlanul fejtette meg, annak nevét állt betűvel nyomattam.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kertész Ilonka. Olvasóim közt különbséget én nem teszek, mert mindegyikötök egyformán szeretlek. E szerint tégedet is. Rendesen és tisztán irt leveleidnek mindig örvendek és csak természetesen tartom, hogy hozzám fordulj, ha valami kérdezni valód van. Tedd meg bátran ezentul is és ha a kérdéseid érdemlegesek, szíves-örömmel megadom reájuk a feleletet. — **Irsai István.** Azon a jótékonycélu hangversenyen történt sikeres hegedű-játéknak örvendek. Csak aztán el ne hanyagold egyéb dolgaiddat, főképpen az iskolai tanulmányokat, a hegedűlés kedvéért. — **Weiser Miklós.** Ha majd bácsikád magával hoz egyszer Budapestre, szívesen látlak. — **Weinberger Ilonka.** Sajnálom, hogy bátyád nem hozhatott magával, de viszont ha gyöngéledés az oka otthonmaradásodnak, okosabb is volt el nem jönnöd, mert az utazás csak fokozta volna bajodat. Epülj föl mielőbb. A »Kis Lapot« dicsekvés nélkül mondhatom — méltán szeretted meg te is, mint annyi más olvasótársad. — **Hartmann Elemér, Tivadar és Imre.** Örömmel köszöntelek benneteket kis hiveim között és besorozlak a »Kis Lap« zászlaja alá. Gazdálkodjatok ám az idővel, hogy a tanulásra is jusson belőle elég. — **Gorove Anti.** Ha beküldted volna a rejtvények megfejtését, bizonytalannal kinyomattam volna a nevedet. A kért lapszámot a kiadóhivatal megküldi. — **Gáspár Ilonka.** Hál'istennek most nincs. Kedves érdeklődésedért öllelek. — **Fülep Erzsé és Olga.** Rejtvényetek megjelen. — **Hatschek Adrienne Jeanette.** Még jóformán meg se kezdődött az iskolaév, máris sürgeted az év elejére ígért kedvezményt, amiről én dehogyan felejtkeztem meg! Nos hát az idén is lesz kedvezmény, még pedig olyan, aminő még nem volt. *Pályázatot* fogok hirdetni több különféle munkára, amely pályázaton mindenik olvasóm részt vehet. Részletesen közlöm majd nemsokára, hogy ez miben áll. Addig azonban, míg rá kerül a sor, légy türelmes. — **Boros Sárka.** Rejtvényeidet átnéztem: biz' abban lettem egy-két hibát. De se baj. Majd megerősödöl idővel és akkor játszva megfejted valamennyit. Ellenben szép gömbölyű bötüidben örömem tellett. — **Kárpáthy Lili.** Leveledben, hosszas bevezetés után áttérsz a rejtvények megfejtésére és a sok közül megfettettél — egyet. Többet várok tőled. — **Strasser Pál.** Vedd tudomásul te is azt a főntebbi üzenetemet, amely a legközelebb kihirdetendő pályázatról szól. — **Záborszky testvérek.** Talán egy kissé elvetettétek a súlykot, amikor úgy kezditek a leveleteket, hogy egy fél éve nem kaptok kérdésekre feleletet. Mielőtt ezt nekem megírtátok, jobban meg köllött volna gondolnotok, hogy mit irtok, mert ha valaki érdemleges kérdéssel fordul hozzám, levelet nem hagyom válaszolatlan. Egyébként a pályázatról szóló üzenetem nektek is szól. — **Tischler Mici és Lajos.** Ügyes, elmes rejtvényeitek közlöm. — **Czukrász Zoltán és Gyuszika.** Dicséretes, hogy jelentkezettél. El is vártam tőled s remélem többé nem leszel feledékeny. — **Gruber Clotilde.** Leveled egész terjedelmében a kiadó-hivatalt illeti, mégis hozzám küldted. Hát mire való a *F. b.* tiz parancsolata? Kérésed teljesül. — **Geszner Olga.** Ma egy hete is megüzentem, hogy küldd be rejtvényeidet. Azok megrajzoltatása az én gondom. — **Dénes Gyurica.** Szívesen üdvözöllek kis hiveim között és ezennel besorozlak a »Kis-Lap« zászlaja alá. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapest.